K § 25 zákona č. 142/1920. Předpokladem pro vznik nároku na důchod předků jest nejen, aby splněny byly náležitosti v § 25 cit. zák. stanovené, nýbrž také, aby uchazeč o důchod neměl žádného pramene příjmů, z něhož by mohla potřebná výživa jeho býti uhražována.

(Nález Nejv. správ. soudu z 29 I. 1927, č. 14.085/26; srv. též nález Nejv. správ. soudu z 8. června 1926, č. 12.104, off. Sb. č. 5750-A, uveř. též v Soc. Revui, roč. 1926, str. 425.)

V řízení administrativním není všeobecného předpisu, podle kterého by strana musila býti přizvána k výslechu navržených svědků. Když ani zákon č. 142/1920 ani zákon č. 39/1922 pro řízení ohledně požitků válеč. poškozenců nějaké takové specielní ustanovení rovněž nezná, nelze spatřovati vadu řízení v tom, že stěžovatel k výslechu svědků přizván nebyl.

(Nález Nejv. správ. soudu z 29. I. 1927, č. 16.536/26.)

K § 4, odst 1. zákona č. 142/1920 a 39/1922. Matce po nezvěstném synovi, která požívá od městského úřadu měsíční pensi 30 Kč jako vdova po městském staviteli, nepřísluší nárok na důchod předků, když příjmy ze zaopatřovacích požitků od obce převyšují důchod podle cit. zákona jinak příslušející.

Podle stálé judikatury Nejv. spr. soudu jest úmyslem zákonů č. 142/20 a 39/22, aby stát poskytl aspoň částečnou náhradu za újmu vzniklou úmrtím nebo výdělečnou neschopností, avšak jen tenkráte, když poškozená osoba nezbytně potřebuje této částečné náhrady k uhájení existence, takže nepřísluší nárok na důchod tomu válečnému poškozenci, jehož potřebná výživa jest zabezpečena jeho vlastním příjmem nebo příjmy osob, které jsou dle zákona povinny opatřovati jemu potřebnou výživu. Tato tendence položena jest za základ také ustanovení § 4. zmíněných zákonů, dle nichž požitky válečným poškozencům státem jinak dle zmíněných zákonů poskytované nepřísluší, jestliže udělením licence (koncese) ku provozování biografu, místo třídní loterie, trafiky nebo podniku, jenž ministerstvem sociální péče bude prohlášen za rovnocenný (odst. 1. věta 1. cit. §u) — anebo jestliže od státu, země, kraje, obce nebo veřejného fondu dostávají se válečným poškozencům příjmy z výslužných anebo zaopatřovacích požitků — a to pod podmínkou, když a pokud příjem z těchto pramenů převyšuje o 100% požitky, jež by jim jinak dle tohoto zákona příslušely.

Podle cit. zákona stačí pouhá skutečnost, že vdova má příjem z výslužných anebo zaopatřovacích požitků příslušejících válečnému poškozenci od shora uvedených veřejnoprávních organisací, k tomu, aby vysloveno bylo vyloučení požitků, jež by jemu jinak podle tohoto zákona příslušely, ovšem jenom tehdy, převyšuje-li příjem tyto požitky o 100%. Za tohoto zákonného stavu jest tedy pro posouzení nároku bez významu, zdali jde o příjem plynoucí z právního nároku na pensi anebo z usnesení na poskytnutí daně z milosti.

Ze shora uvedené všeobecné tendence zákonů nelze však ani druhou námitku stížnosti shledati důvodnou, která vyvozuje z předpisů §u 2. zák. č. 142/20 a 39/22 závěr, že nárok válečného poškozence na zákonitý důchod jest vyloučen pouze tenkráte, převyšují-li výslužné anebo zaopatřovací požitky uvedené v cit. §u 4. odst. 1. věta 2. částku 4.000 Kč, pokud se týče 6.000 Kč. Neboť stížnost jest na omylu, domnívá-li se, že jest při posuzování nároku osoby uvedené v 1. odst. věta druhá § 4. cit. zák. nutně přihlížeti též k předpisu § 2. těchto zákonů. Názor tento jest mylný proto, poněvadž ze všeobecné normy obsažené v § 2. zák., že totiž nárok na požitky z pokladny státní „přísluší válečnému poškozenci, jehož